

Číslo 2
Březen 2021

KOULLE

Školní časopis Vyšší odborné školy a Střední školy, s. r. o.

Jeden den distanční výuky

Velikonoční
kuriozity

Recenze:
Černobílý
svět

ROZHOVOR

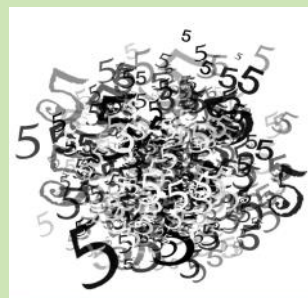
S MATIKÁŘEM

Davidem Vackou

Velikonoční beránek Káji Kroupové

Dvuměsíčník Koule vydává Vyšší odborná škola a Střední škola, s. r. o.

Šéfredaktorka: Karolína Korblová

Redakce: Karolína Kroupová, Sára Fišerová, Katka Panyová, Eliška Hýbková, Iva Charvátová, Martin Jenšovský, Petr Erhart, Dominik Hájek, David Neuberger, Ondřej Kříž, Adam Pavlíček, Terka Matějková a další

Editor a výroba: Dagmar Nováková

Fotografie, není-li uvedeno jinak, byly pořízeny žáky a učiteli školy

Foto na obálce: Petr Hajdich

Datum vydání: 31. března 2021

Adresa redakce a kontakt: Emy Destinové 395, 370 05 České Budějovice, tel.: 387 318 632

E-mail redakce: casopisKoule@seznam.cz, internetové vydání: www.vosss.cz

Milé čtenářky, milí čtenáři,

uběhlo pár měsíců od posledního čísla, kdy jsem Vám přála krásný nový rok a doufala, že se v novém roce opět všichni sejdem ve škole. Bohužel se tak nestalo a my nadále trávíme veškerý svůj čas u počítače a sledujeme nová a přísnější opatření od naší vlády, která snad nemají konce. Přesto pevně věřím v to, že stále stojíte nohama pevně na zemi a snažíte si tuto dobu zpříjemnit alespoň krásnou procházkou nebo hraní deskových her s rodinou

Ráda bych i za celou redakci popřála letošním maturantům hodně štěstí a trpělivosti při skládání maturitních zkoušek a hodně štěstí do budoucích životů, ať se Vám vše vydaří tak, jak si vy přejete. Všem žákům a učitelům též přeji pevné nervy s distanční výukou a doufejme, že se letošní školní rok alespoň jednou sejdem v budově školy.

Naše redakce v tomto čísle přinesla hned několik zajímavých článků, které rozhodně stojí za to si přečíst. A na co se můžete těšit? Karolína Kroupová si pro Vás připravila článek o módních trendech, Martin Jenšovský napsal článek o amatérském sportu nebo různé zajímavé rozhovory, včetně rozhovoru s panem učitelem Vackou nebo s Nofreeusernames. Myslím si, že si v tomto čísle vybere opravdu každý

Moje oblíbená spisovatelka vymyslela krásný citát: „Na hvězdy, které naslouchají a na sny, které se plní.“ Takže i přesto, že je tato doba těžká, nevzdávejme se a pojďme si ty své sny splnit!

Mějte se všichni krásně, přeji Vám veselé Velikonoce a co nejvíce hezkých dnů.

Karolína Korblová

OBSAH

AKTUÁLNĚ

Velikonoční kuriozity 2

ROZHOVOR S UČITELEM

„Matematika rozvíjí analytické myšlení“ (D. Vacka) 3

ZE ŽIVOTA ŠKOLY

Jeden den distanční výuky 6

Nominace na cenu GTP 11

Akce, soutěže 12

Sport v době pandemie 14

KULTURA

Rozhovor s Nofreeusernames 18

LIFESTYLE

Módní okénko 20

TVŮRČÍ PSANÍ

Fejeton (Petr Erhart, Karolína Korblová) 21

RECENZE

Černobílý svět 22

RECEPT

Velikonoční beránek. Banánové lívance 23

OBRAZEM

Ráda maluju... 24

Velikonoční pečeni Káji Kroupové

Velikonoční kuriozity

Karolína Kroupová

Jak se žije u nás o Velikonocích? Jaké držíme tradice a zvyky? Jako každý rok u nás v rodině pečeme a vítáme jaro. At už to jsou perníčky, beránek, mazanec, nádivka... Nejvýraznějšími symboly Velikonoc jsou zdobení kraslic, pletení pomlázky z vrbových proutků, krášlení pomlázky jednotlivými pentličkami. Víte, proč se vlastně holky „šupají“? Podle pranostik totiž mladé proutky vrby přináší zdraví a mládí každé dívce nebo ženě, která dostane našleháno.

Pro křesťany jsou Velikonoce nejvýznamnějším svátkem v roce, protože svátek slaví na památku ukřižování a vzkříšení Pána Ježíše Krista. Během Velikonoc se nejvíce lidí křtí. Každopádně každý si zpřijemňujeme Velikonoce jiným stylem a vnímáme je z jiné perspektivy. Zeptala jsem se svých kamarádů, pojďme se podívat na odpovědi...

Co se ti líbí nejvíce na Velikonocích?

„Velikonoce obecně jsem vždycky zbožňoval. Kolečování a „šupání“ je krásně strávený čas

s kamarády.“

„Vždycky u toho bylo hodně srandy. Plácáš holky přes zadek. Člověk je celé dopoledne venku a obchází vesnici, takže je to prospěšné i z hlediska pohybu. Ještě k tomu jako výslužku dostanu spoustu vajíček, sladkostí a peněz.“ **(Jakub Karlach)**

„Beránek, mám ho strašně ráda a vždycky sním spoustu dobrot.“ **(Lucie Houšková)**

„Tak kdo by se netěšil na vypráskání holek.“ **(Vítek Honek)**

„Jednoznačně mazanec.“ **(Tereza Houbová)**

„Ten fakt, že byl Ježíš vzkříšen, že nás očistil od všech hříchů.“

(Eliška Martincová)

Foto K. Kroupová

„Matematika rozvíjí analytické myšlení...“

říká David Vacka

Pan učitel David Vacka na naší škole učí od druhého pololetí matematiku. Zeptali jsme se ho za Vás na několik otázek...

Sára Fišerová

Vážený pane učiteli, na začátek byste nám mohli něco prozradit o sobě. Odkud pocházíte?

Narodil jsem se v Praze, protože odsud je moje maminka. Jinak jsem ale klasický Budějčák. Skoro celý život žiji zde v Č.B.

Které školy jste studoval?

Když to vezmu od základní školy, tak tu jsem vychodil v Českých Budějovicích v Kubatově ulici. Poté jsem studoval čtyři roky na gymnáziu v České ulici. Dále jsem 5 let studoval na pedagogické fakultě při Jihočeské univerzitě.

V jakých zaměstnáních jste působil?

Po vysoké škole jsem začal učit na SPŠ stavební v Českých Budějovicích. Při této škole a při SEŠ vznikla VOŠ České Budějovice. Na ni jsem přešel po dvou letech. Pak jsem dostal nabídku působit v IT firmě. V té jsem doposud.

Co je na práci učitele nejtěžší a co Vás naopak nejvíce baví?

Nejtěžší je na té práci asi to, co mě nejvíce baví, a to je denní kontakt se studenty a žáky. Zvláště v tomto těžkém období se ukazuje, jak je ten denní a osobní kontakt důležitý. A zdá se, že to tak pociťují i studenti.

Kdy jste zjistil, že Vás baví zrovna matematika? Myslíte si, že je v praktickém životě matematika opravdu potřebná a důležitá?

Můj tatínek byl a je vyučujícím matematiky, takže u mě se to vyvíjelo v tomto směru logicky a postupně tímto směrem. Asi se dá očekávat, že si budu myslet, že důležitá je. Proč? Protože je to jeden z mála předmětů, který rozvíjí logické, abstraktní a analytické myšlení. Nakonec celá IT technika (mobily, počítače), bez které si dnes neumíme(te) představit život, vznikla z matematických věd.

Jak na Vás zatím působí žáci, které učíte, a celkově prostředí naší školy?

Zatím pohodově, ale jak už jsem psal, raději bych všechny viděl „naživo“.

Jaký máte názor na distanční výuku? Vidíte v ní i nějaká pozitiva?

Foto P. Hajduch

Nějaká pozitiva na distanční výuce vidím. Vyučující se mnohdy museli nad způsobem výuky zamyslet a hledat a nacházet další metody, kterými mohou v distanční výuce působit. Většina je našla, ale ukazuje se, že to při vši snaze nestačí.

Co rád děláte, když zrovna neučíte? Jaké jsou Vaše koníčky?

Já mám koníčků hodně – baví mě hudba a to i aktivně. Hraji na kytary – klasické i elektrické. Zabývám se RC modely aut, sportem různého druhu.

Jaké máte rád knihy, hudbu, filmy? Baví Vás sportovat?

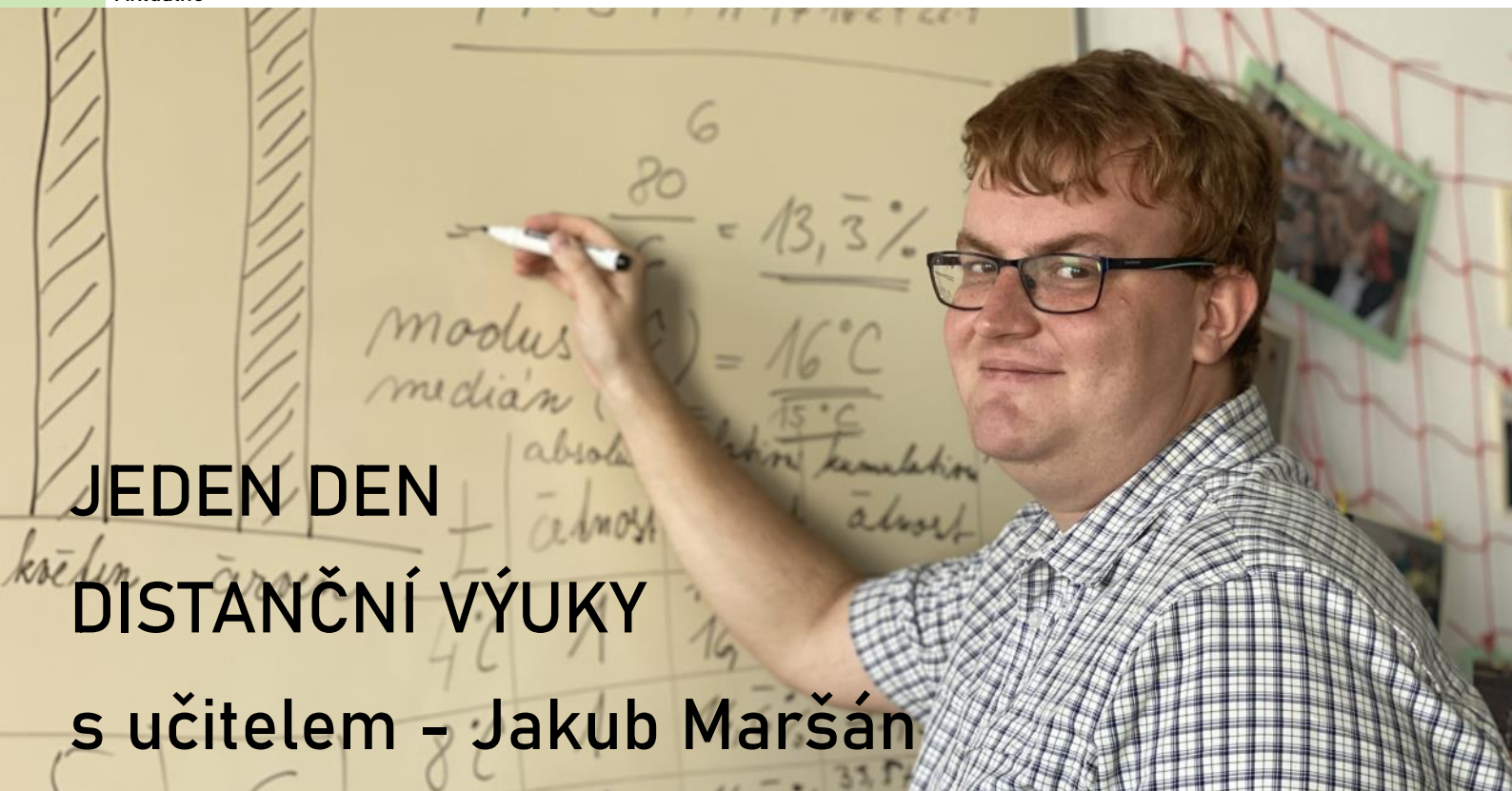
Vše z uvedeného mám rád. Snažím se co nejvíce číst, i když to není kvůli času úplně jednoduché. Hudbu poslouchám různou, ale i vzhledem k mému věku, spíše starší beat, rock, folk, country. Filmy mě také baví spíše starší a také české. Sportuji – lyže, tenis, badminton, volejbal, brusle, kolo, chůze.

Co byste řekl na závěr k této „covidové době“?

Už mě nebaví a doufám, že brzy skončí!!!

Děkuji za rozhovor.

JEDEN DEN DISTANČNÍ VÝUKY s učitelem - Jakub Maršán

Distanční výuka nás provází s přestávkami už rok. Zeptali jsme se žáků i učitelů, jaké to je. Prožili jsme s nimi jeden den jejich distanční výuky...

Crrr, crrrrr, crrrrrr ..... Co se děje, stalo se něco??? Trhnu sebou a snažím se rychle zorientovat, co se děje. Po počátečním šoku mi dochází, že budík na mobilu se mě snaží vzbudit. Je 6,30 h, tedy čas vykopat se z postele. Se vstáváním nemám problém, těším se, co mi další den přinese za nové zážitky. Rychle se umýt, obléct se, snídám při vyřizování mailů, které mi přišly v noci na mail, bohužel to vede ke každodennímu sprintu na MHD směr škola.

Ve škole se z příprav na výuku během koronakrizy stala rutina, ve sborovně rychle popadnout věci, které budu potřebovat k výuce a rychle nahoru do třídy. Připojit se na počítač (to mě vždycky tečou nervy, chtěl bych být připojený během pár minut a ono z toho je najednou minut 5 někdy i 10), napsat do Učebny, co budeme dělat a že se žáci mají připojit na Meet, připojit kameru, připojit napájení a hurá na výuku.

Bohužel už první dvě hodiny v jinak bezproblémové a snaživé třídě jako je 2. B jsou dřina, radě žáků se nechce vstávat nebo než se proberou, tak to trvá velmi dlouho, no kdybych tam neměl pár snaživých žákyň (Káju N., obě Barči), ... tak si ze začátku vedu monolog k nové látce, kolem deváté se situace lepší a už spolupracuje aspoň půlka třídy.

Třetí a čtvrtá hodina aneb matika u mých miláčků. Musím říct, že na tyto hodiny se vždycky velmi těším, protože mají jiný náboj než všechny ostatní. Ani tentokrát LOG čtyřka nezklamala, přestože jde o matiku, tak se žáci překřikují, aby mi poradili postup řešení, příp. navrhli alternativní postupy. Jindy by mi tento chaos vadil, ale nyní je to příjemná změna,

protože při jiných hodinách si občas připadám jako při spirituálních seancích, kdy vedu monolog s obrazovkou počítače ..... „Jaký vám vyšel výsledek?“ ..... Nic! ..... „Máte ten příklad spočítaný?“ ..... Odpověď žádná. .... Máte s tím příkladem nějaký problém? .... Zase nic! .... Takhle pokračuje řada dalších otázek, ale reakce jsou pořád stejné - buď téměř žádné, nebo úplně nulové.

Navíc jsem rád i za jejich občasné nemístné připomínky, které vím, že nemyslí špatně a vždycky mě vybičují k lepším výkonům a přivedou na jiné myšlenky. Celé třídě patří velké poděkování, protože naše společné hodiny mě drží nad vodou během této koronavýuky.

Po obědě ještě mám dvouhodinovku finanční gramotnosti a hodinu finančních služeb. Hodiny probí-

„Vždycky mě vybičují k lepším výkonům a přivedou na jiné myšlenky. Celé třídě patří velké poděkování, protože naše společné hodiny mě drží nad vodou během této koronavýuky...“

hají dost podobně, a přestože se snažím zapojit všechny žáky, tak se mnou spolupracuje jen část třídy, takže po hodinách mám smíšené pocity. Navíc po 7 hodinách u počítače jsem značně vyčerpaný a jde mi hlava kolem. Než zapíšu do třídnice a poklidím si věci ve škole, je kolem půl čtvrté.

Už se těším na cestu domů, kde si procházkou přes

Stromovku vyčistím hlavu a odpočinu si. Odpoledne mě čeká ještě hodinu a půl doučování matiky, přestože je to práce, tak si to užívám, protože je to učení naživo a ne koukání do počítače, takže je to pro mě nový příliv energie, kterou potřebuji, když kolem 20 h znovu usedám k počítači, abych opravil testy, samostatné práce, upravil materiály do soutěže a připravil

výuku na další den.

No hurááá ... hodiny ukazují půl jedné a já vyčerpaný padám do postele. Musím říct, že online výuka je velmi náročná a ubíjející. Už se moc těším, až se všechno vrátí do normálu a všichni se zase společně budeme potkávat a učit se ve škole.

JEDEN DEN DISTANČNÍ VÝUKY s učitelem - Hana Janutková

7:00. Zvoní budík.

Já: „Co je dneska za den?“

Moje druhé já: „Středa nebo čtvrtek.“

Já: „Tak se rozhodni. Jestli je středa, můžeme ještě spát. Jestli je čtvrtek, vstáváme.“

Moje druhé já: „Jedině, že by byla TA středa a od osmi byla porada...“

Já: zcela probuzená sahám po mobilu a třestím oči na displej... „Je úterý, ty pako. Vstáváme. Od osmi máme 4. A.“

7:15. Jdu do práce. Cesta vede přes koupelnu do kuchyně pro ranní kávu, která, pokud ji nestihnu vypít do začátku první hodiny, bude smutně postávat vedle počítače celé dopoledne...

7:30. Zapínám své dva počítače. Říkám tomu NASA, Houston. Taky mi někdo občas hlásí, že má problém.

7:32. Jak jako „nelze se připojit k internetu“?! Zuřivě klikám na myš a mačkám všechna dostupná tlačítka. Notebook s webkamerou dělá mrtvého brouka. Po chvíli resuscitace a přemlouvání (použité výrazy byly cenzurovány) se probouzí k životu a nabízí pohled na fotku na ploše, které dominuje západ slunce za kopečky. Zasněně se na ni zadívám...

7:45. Doprčic, to jsem se zasnila nějak moc.

Já: „Měly bychom se nalíčit, ať se nás děti neleknu. A taky možná učesat. Aspoň vepředu.“

Mé druhé já: „Dlabeme na to a řekneme, že nám nefunguje kamera.“

Já: „To nám nespoknou, to jsme říkaly už včera, když jsme si lakovaly nehty.“

Mé druhé já: „Dobře, ale dělej. Víš, kolik je hodin?“

Naštěstí jsem byla včera pilná a v obvyklém čase večerní šichty mezi 20:00 – 22:00 jsem si připravila veškerou práci na dnešek. Jako když to najdu.

„Ale co, jsme ve válečném stavu a ten vyžaduje plné nasazení. Tak si tedy nasadím sluchátka, pustím nějaký pořádný nářez a jdu opravovat úkoly...“

8:00. S jedním rozmalovaným okem zvu děti k připojení na Meet. Tak bude trochu rozmazané, no, přes webku si toho nikdo nevšimne.

8:05. Připojují se Adam a Eva. Připadám si jako v ráji.

Já: „Dobré ráno, moji milí, jakpak se dnes máte?“

Žáci: „Dobrý den, pančelko. Dobrý, co Vy?“

Já: „Jde, to děkuji...“ Hlavou mi zároveň běží týdny a měsíce domácího vězení u počítače, černého zoufalství, demotivace, jiskřiček naděje, které zase pohasínají, energie, která už dochází, ale je nutné ji vytáhnout z nejhlubších hlubin, abych ji mohla předat dál, těm na druhé straně monitoru, kteří jsou na tom patrně ještě hůř než já...

8:10 – 8:20. Průběžně se připojují další žáci v závislosti na tom, kdo jak rychle zareagoval na buďák zvonící v 7:55.

Moje druhé já: „Zapomněla jsi vzbudit dceru. Za deset minut jí začíná hodina.“

Já: „Děti, na chvíličku se odmlčím, udělejte si prosím mezitím cvičení, které jsem Vám poslala.“

A tak to jde celé dopoledne. Třída za třídou, tváře nebo jen avatary na obrazovce, hlasy přerušované

špatným internetovým připojením. Já a předpřítomný čas v angličtině. Já a předložky se 3. pádem v němčině. Já a moji milovaní žáci, se kterými nemohu být ve škole. O malých přestávkách kontrolovat svoje dítě, zda se účastní vlastní výuky. O velké přestávce dát vařit těstoviny, aby byla příloha k té omáčce, kterou jsem včera o půlnoci uvařila.

11:25. Konec dopoledního bloku.

Já: „Měly bychom se najíst, pak už to nestihneme.“

Moje druhé já: „A měly bychom se možná taky podívat na dítě. Je tam nějak podezřele potichu.“

Já: „Mimochodem, viděly jsme už dnes vůbec druhé dítě?“

Takže kolečko – jeden dětský pokoj, druhý dětský pokoj, dovařit oběd, naházet ho do sebe a zasednout k odpoledním hodinám.

12:10. „Dobrý den, moji milí, jakpak se dnes máte?“ Ty děti mě už musí za tuhle větu nenávidět.

14:30. Končí první šichta. Rychlá kontrola potomstva. Co jste dnes brali, máš nějaké úkoly, potřebuješ s něčím pomoci...? A jak se dnes vůbec máš? No nic, moc se nerozvášnit, upravit od rána rozmazané oko (jejda, ony byly rozmazané obě) a nástup na odpolední.

15:00. Začíná první online hodina v jazykovce. Po ní další. Po dvou hodinách už sotva mluvím.

17:00. Padlaaaaaa! Nebo taky ne.

Já: „Holčičky moje, pojdte za maminkou! Jak jste se celý den měly?“ Krátký mítink, brífink, brainstorming... Ještě že mám tak hodné a samostatné děti.

Procházka, nákup, odpočinek. Kratší, než bych si zasloužila a potřebovala. Ale co, jsme ve válečném stavu a ten vyžaduje plné nasazení. Tak si tedy nasadím sluchátka, pustím nějaký pořádný nářez a jdu opravovat úkoly a vymýšlet práci na další den.

19:30. Čas, kdy lidé obvykle zasedají ke sledování zpravodajství. Od jisté doby to nedělám. Nechci. Nemůžu.

Já: „A od osmi dávají ten film, na který jsme se těšily.“

Moje druhé já: „Na to zapomeň, musíš vymyslet test pro 1. A.“

Já: „To už je na zítra? A nemohly bychom ho přesunout? Děti by se určitě nezlobily.“

Moje druhé já: „Na to zapomeň. Nebuď líná a koukej makat! Beztak celý den jenom sedíš u počítače.“

Pravda. Celý den jen sedím u počítače. Trpí tím záda, oči, hlava. Naštěstí ještě pořád dobře spím. A brzy bude jaro. Jaro vždycky přinese nový život. Čerstvý, svěží. Prostě lepší. Po dlouhé zimě se probereme ze zimní noční mury. Věřím tomu. Kdybych tu víru neměla, byl by to smutný život. Jsem optimistka a pořád se umím těšit. To by mi šlo. Tak se těšme.

JEDEN DEN DISTANČNÍ VÝUKY s učitelem

Bára Fessl Říhová

7:30 = zvoní budík. Vstát, zuby, dohlédnout, aby se dítě obléklo, uvařit čaj, udělat snídani pro dítě.

7:50 = zapínám počítač a přemlouvám tu línou šunkku k rychlejšímu výkonu. Bezúspěšně. Jdu si taky udělat jídlo. Přemítám, zda se mám převléct, nebo to nechat až na přestávku. Usuzuji, že učit můžu i v noční košili. Na Učebnu píšou tradičně v 8:00, jen tak tak to stíhám. Zapínám Meet.

8:02 = na Meetu se ozývají první rozespálé hlasy, budík tipuju, že měli tak na 7:55.

8:15 = počet lidí převýšil polovinu žáků, což je signál k tomu, že se vyplatí začít. Škodolibě doufám, že vzbudím muže, který si za mnou v posteli spokojeně chrní. Marně... už je imunní.

8:25 = po 10 minutách výkladu je na čase studenty vzbudit. Začínají padat první otázky. Odpovědi jsou vesměs stejné: „Můžete zopakovat otázku, paní učitelko?“ Poloviční úspěch – pozor nedávají, ale nespí – hurá. Opakuji otázky a netrpělivě čekám, co z miláčků

vypadne. Z postele za mnou zatím přiletěla správná odpověď a pak další (alespoň někdo dává pozor). Manžel již potřetí správně odpovídá a připojuje „Dej jim všem pětky.“ Jako kdyby to k něčemu bylo.

8:20 – 9:30 = výklad se střídá s otázkami. Pár lidí se

probudilo natolik, že odpovědi začínají mít hlavu a patu. No sláva! Jsem spokojená, neusnul nikdo, alespoň myslím. V průběhu se připojují další žáci. Po 9:00 už je obvykle většina přítomná.

Přestávka = jdu snídat, konečně se převléknu, muž vstává.

9:50 = začíná další hodina. Je vidět, že už není ráno. Na hodině jsou téměř všichni a včas. Dva se přihlásili dřív než já. Šprti...

9:50 – 11:20 = výklad, koukáme na zajímavé tematické webovky. Žáci jsou aktivní. Do ložnice vlezlo dítě, prý jestli si půjdu hrát. Kouklo na obrazovku a protáhlo ksichtík: „Aha, ty učíš.“ Podle následných zvuků si jde nedobrovolně hrát otec. Toho za chvíli čeká vařená oběda. Feministky by měly radost...

Obědová pauza = vyřídím pár e-mailů, hodím prádlo do pračky... Jídlo je na stole, ale nějak už jíst nestíhám. No, tak to sním při hodině, no...

12:10 = začíná hodina. Zatímco čekám, až se všichni slezou na Meetu, hltám rychle oběd. Manžel vlez do ložnice, culí se a na celé kolo křičí: „Paní učitelko, Vy jíte při hodině?“ Zatímco z reproduktorů se ozývá chichotání, já uvažuji o rozvodu... Jenže oběd se mu povedl, takže dostane milost... zase.

12:10 – 13:40 = máme komunikační dovednosti. Ještě stále se najdou experti, co nemají učebnici, nebo ATF nebo obojí. Lituji, že jejich hlavy nejsou v dosahu mých desek. Následuje vzorová tabulka. Je to nová látka, kterou potřebuji pochopit, podle reakcí dávají pozor. A docela jim to myslí. Velmi příjemná změna.

13:50 – 14:00 = čekám, až se někdo ukáže na Meetu. Už nemám sílu pozdní příchody řešit. Na řečnickou otázku „Kde se zase všichni couraj?“ si odpovídám „No jasně, kouří“. Desetiminutová pauza kuřákům totiž nestačí.

14:00 – 14:10 = text na Quizziz. „Paní učitelko, já jsem teď u doktora, můžu si to napsat odpoledne? Nebude Vám to vadit?“ Proč by mělo, stejně budu u počítače dřepět celý den. „Jasně, nevadí, dejte vědět, až budete doma.“

14:10 = chce se mi brečet, když vidím ty bídné výsledky z písemky. A to jsem si myslěla, že jsem ji udělala primitivní. Naštěstí mám v záloze kromě klasického i mírné hodnocení.

14:10 – 14:35 = začínáme novou kapitolu. Jen kousek, hodina je krátká a stejně většina nedává pozor. Na otázky reaguje s bídou půlka. Co taky čekat, venku je po dlouhé době pěkně. Výuka končí.

Po výuce = oprava příkladů z minulého týdne. Po půl roce už někteří pochopili, že mám nos na podvody. A začínají to maskovat. Už si nepřipadám jako debil. Ne, že bych na ně nepřišla, ale už je to alespoň neprůkazné. A ušetřím čas při opravách. Co napíšu k jednomu, můžu překopírovat nejméně k dalším třem. Radost mám potom z každého poctivce.

15:30 – rychle kontroluji e-mail – no jasně, před půl hodinou mi psal student, že se už vrátil od doktora a ať mu pustím test. Posílám odkaz na Quizziz, ovšem potrvá hodinu, než si ho všimne a připojí. Zatím sleduji naučný dokument, který jsem slíbila třetákům a vytvářím pracovní list.

+ myji nádobí, dítě, které si chce hrát, posílám za tatínkem, psovi vysvětluji, že procházka snad klapne zítra... Je 18:00, jak je to možné? Kam ten den utekl?

18:00 – 19:30 – chvilku si pohrát s dítětem, umýt ho, dát mu večeři, přečíst pohádku. Návrat k počítači.

Večer – Začínám připravovat příklady na zítřejší test pro druháky. Protože na ně nemůžu řádně dohlížet, vylepšuji systém z původních dvou variant, na speciální test pro každého. Plné čtyři hodiny práce. Ale ten pocit, že jistým jedincům podvádění alespoň ztížím, je k nezaplacení.

23:30 – se školou pro dnešek končím. Vlastně je to docela úspěch – jindy končím i později.

Rychle projíždím zprávy na Seznamu, co zase ti na hoře vymysleli. Něco o testech do škol. Nejasné sliby. Rozklikávám diskuzi. To jsem neměla dělat... Hned první příspěvek o tom, jak se učitelé válejí za 100% plat na zadku. Stejně tak druhý příspěvek, pátý, šestý, osmý, desátý... Diskuzi zavírám. Nevím proč, ale mám silnou chuť nakopat dotyčné osoby do zadku.

00:30 – jdu spát s vyhlídkou na dřívější budík, zítra budu učit ze školy, protože potřebuji tabuli...

AŽ UŽ TO SKONČÍ!!!

Dobrou noc

JEDEN DEN DISTANČNÍ VÝUKY s žákem

Květa Kiclová

Je čtvrtek, takže jak už asi tušíte, už mě přešlo včasné vstávání s aktivním ránem, takhle ke konci tohoto vyčerpávajícího týdne. Bohužel je to tak. Ještě když vím, že čtvrtek je pro mnohé, mnohé z nás velmi náročný den.

Ještě než jsem šla ve středu spát, nařídila jsem si budík, šla jsem spát kvůli maturitní práci poměrně pozdě, takže budík bude tentokrát na osmou. Přesně v 8:00 se v mém pokoji vytahují žaluzie a spolu s nimi mi i zazvoní budík. Vylitnu z postele a modlím se, aby ještě nebyl poslán úkol na KDO. Podívám se a zjistím, že zatím v pohodě. Moje kroky následně směřují do koupelny, tam si v rychlosti vyčistím zuby, dám si ranní tří minutovou masku, udělám culík vezmu měkký župánek a pospíchám do kuchyně. Tam popadnu svůj oblíbený žitný chléb, vložím ho do toustovače, rozklepnu na pánvičce dvě volská oka a připravím si svojí klasickou snídani. Pak ještě v rychlosti zapnu vodu na čaj a v této chvíli už vidím, že přišly úkoly. Běžím sprinty zpět do pokoje, sednu k počítači a dělám, u toho tak nějak zrychleně snídám a vím, že po úkolu mě čekají ještě dva dopisy. Už teď vím, že vše nestihnu a je to nad mé síly. Dostávám se skutečně

do velkého stresu. Dvouhodinovka skončila. Pomalu jsem si nemohla dojít ani na záchod, čaj a snídani mám dopitou, zachraňuje mě voda od večera, jelikož ve chvíli, co si chci jít udělat limonádu, hlásí mi upozornění, že začal meet. Meet je opět vyčerpávající, plný ekonomických předmětů, ale tentokrát to není tak strašné, až na to, že si nepamatuji, jak se počítají mzdy, které jsme se učili v distancu minulý rok. Čtvrtá hodina naštěstí skončila a vidím, že venku je nádherně, tak bych si dnes přála nemít do půl čtvrté a jít dnes ven. Mezi hodinami jsem se stihla převléct, a udělat ze sebe alespoň trochu člověka. Po skončení čtvrté hodiny jdu vařit. Udělám oběd a sním si ho alespoň venku v dece na terase, abych měla alespoň chvilkový pocit, že jsem si užila sluníčko. Venku fouká docela mrazivý vítr, ale dělá mi ten čerstvý vzduch tak dobře!

Mám po pauze angličtinu, rozhodnu se tedy, že si udělám kafe a hodinu si dám venku na sluníčku v dece na terase. Hodina začala a já doufám, že skrz tající sníh a oblevu budu slyšet a mikrofon bude spolupracovat xD. Po skončení šesté hodiny mě čeká plno úkolů doma, musím rychle skočit do Zásilkovny odeslat věci, které prodávám přes Winted, abych stihla vše, co potřebuji. V Zásilkovně byla poměrně fronta, proto už teď vím, že na Meet předmětu FDV dorazím později. Běžím co nejrychleji domů, zapnu počítač a

„Běžím sprinty do pokoje, sednu k počítači a dělám, u toho tak nějak zrychleně snídám...“

hledám v kupě papírů příklady, které jsme dělali minule, začínám být opět ve stresu a v zátěži, jelikož půlka spolužáků nekomunikuje s učitelem, a proto vyvolává neustále mě. Je mi z toho nanic a za celou třídu trapně. Hodina pokračuje a já spolu s dalšími spolužáky zjišťujeme, že příklady vůbec neumíme a online počítání není cesta k maturitě. Jsme v koncích, celý den je napjatý, téměř bez odlehčujících hodin. Píše mi kamarádka, zda s ní nechci odpoledne něco podniknout a užít si skvělého počasí. Představím si, co vše mě čeká v pátek, jak dlouhý máme úkol na matematiku, a jak moc mi nešly některé věci, co jsme dnes dělali, a usoudím, že musím být opravdu doma a učit se. Nakonec jsem si řekla, že alespoň na rychlý pokec se zastavím, a půjdeme se projít, nabiju se tím energií a bude mi daleko lépe. Jdu ven a užívám si únorový podvečer, při návratu domů z hodinové procházky usedám zpět ke svému stolu a přemýšlím, co provedu s tou matikou na zítra...

NOMINACE na cenu Global Teacher Prize

Jakubovi Maršánovi

Třída LOG4 nominovala svého třídního učitele Jakuba Maršána na cenu Global Teacher Prize CZ. Napsali velice krásný text, stojí za přečtení:

Jako třída jsme se rozhodli nominovat našeho třídního učitele Jakuba Maršána na cenu Global Teacher Prize CZ.

Pan učitel Maršán je pro nás jako rodina. Co se týče učení a školy, je to učitel, který pro nás chce jen to nejlepší a chce nás toho co nejvíce naučit. Kvůli němu jsem si vybrala maturitu z matematiky. Je tak ochotný, že mě doučuje 3x do týdne a nemá problém ani s tím, že když je víkend, tak si můžeme zavolat a vysvětlí mi látku, kterou nevím nebo se kterou potřebuji pomoci. Látka, kterou nechápeme nebo si ji procvičujeme k maturitě, tak je často ve formě hry (např. AZ kvíz, stolní hry o finanční gramotnosti nebo stavíme tělesa z cizry na matematiku nebo vyrábíme origami).

Když jsem byla nemocná a nemohla chodit do školy, tak jsem se s ním mohla domluvit a všechno nějak vyřešit. Jako třídu nás spojuje a tvoří nám rodinný kolektiv, nebere nás jen jako žáky, ale jako kamarády a chápe, že občas máme i špatné dny jako každý. Není to jen náš učitel, ale hlavně je to i náš kamarád!

Pan učitel je velmi aktivní a nemá problémy s námi vymýšlet různé výlety a aktivity. Spaní ve škole, které je vždy tematické (Vánoce, Halloween a další). Pan učitel nikdy nezapomene na naše narozeniny, svátky, peče nám dorty a další dobrotky. S panem učitelem jezdíme na výlety, které si většinou vymyslíme my, jsou to výlety s přespaním, kdy si povídáme a hrajeme hry.

Pan učitel je pro nás i takový psycholog, když máme problémy ve škole, s rodinou, s kamarády nebo i osobní problémy, tak za ním můžeme kdykoliv přijít, udělá si na nás čas, snaží se nám vždy věnovat naplno a najít určité řešení pro daný problém, vždy mu můžeme věřit. I spoustu volného času s ním trávíme, ať už grilujeme, chodíme s ním na večere a někdy, protože jsme dospělí, posedíme v restauraci nebo chodíme zpívat karaoke.

S panem učitelem se věnujeme i mnohým soutěžím a mimoškolním aktivitám. Vyhráli jsme s ním 2x celorepublikové kolo v Rozpočti si to. Trénuje basket, takže nás dokázal vycepovat tak, že jsme i ze školních kol postoupili v basketu dál do okresních a krajských kol. Myslíme si, že lepšího učitele by nikdo nikdy nenašel, díky němu jsme takoví, jací jsme, a za to mu všichni děkujeme!

Práce do soutěže ROZPOČTI SI TO: Příběh o rodině Šetřílků

Žila byla jedna rodina, která dobře hospodařila. Měla vše v pořádku. Jejich rodinný rozpočet byl vždy v plusu a měli i možnost zainvestovat do možných závislostí, jako jsou například cigarety. Rodina Šetřílků pochází z města Sušice a spokojeně žijí v 2 patrovém domě. Otec rodiny Pavel (42) pracuje jako řidič kamionu v zahraničí, takže se s rodinou často nevidá, ale vydělává slušný obnos peněz. Matka Alena (40) pracuje jako servírka v jedné nejmenované restauraci. Pavel s Alenou mají spolu 2 děti a to Tonda (17) a Jeníka (12). Tonda studuje na střední zemědělské škole a chodí si přivydělávat na brigádu a malej Jeník chodí na základní školu. Pavel s Alenou mají hypotéku ve výši 9.000Kč, dále platí elektřinu a vodu, 2 auta, školní obědy, školní kroužky a další nutné výdaje. Nyní se má rodina Šetřílků dobře, ale dřív zažívali těžké časy. Pavel dřív pracoval

ve fabrice, ale kvůli alkoholu byl vyhozen. Alena je stále ve stejné práci, ale byla na nižší pozici. Jakmile Pavel propadl alkoholu, Alena nedokázala platit hypotéku, elektřinu, vodu a jejich 1 auto. Takže si manželé museli půjčovat od známých a tím si u nich nadělali dluhy. V jejich bytě byla špína. Pavel neuklízěl, a když Alena přišla z práce, tak byla vyčerpaná a neměla síly na úklid. Alenu už to ale nebavilo, a tak se pokusila sehnat finančního poradce. Ten jí poradil co a jak a Alena přemlouvala Pavla, aby si našel práci. Říkala mu: „Pavle, takhle už to dál nejde, musíš mi pomoci s domácností“. Takže se Pavel rozhodl Aleně pomoci, vzdal alkoholu a si začal hledat práci. Vzali ho jako řidiče kamionu v Čechách. Po asi 2 letech Pavel změnil práci na řidiče kamionu v zahraničí. Protože už nemuseli utrácet za alkohol, zbyly jim peníze na to, aby si Alena zařídila nějaké to školení. Alena byla asi na dvou školení a nakonec byla povýšena na lepší pozici. Od té doby byla Alena povýšena už mnohokrát a teď se mají s Pavlem, Tondou a Jeníkem dobře. (Napsal MILAN BÍSEK.)

ZE ŽIVOTA ŠKOLY: Akce, soutěže...

„Živá knihovna“ - workshop

David Neuberger

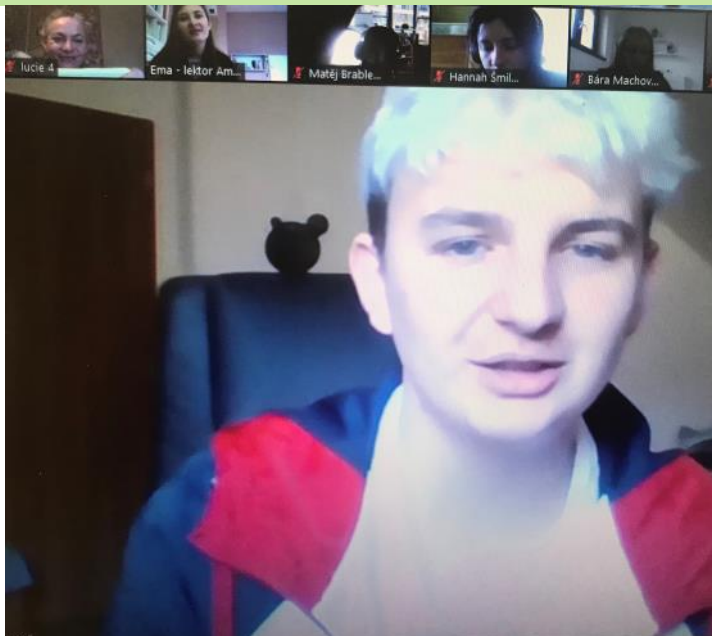
Dne 26. března jsme se společně s žáky 2.A a 2.B zúčastnili **workshopu Živá knihovna**.

od Amnesty International ČR (@amnesty_cz). Poznali jsme příběhy několika velmi zajímavých lidí, kteří museli v životě zvládnout velké výzvy a našli odvahu se s námi podělit o své zkušenosti. Jedna z „živých knížek“ byla o uprchlíkovi jménem Kareem, který si s námi povídal anglicky o jeho složitém životě. Všichni jsme byli absolutně unešení formátem a zpracováním online živé knihovny a těšíme se na další podobné besedy.

Projekt Social Innovation Relay

Barbara Fessl Říhová

Žáci druhého ročníku se v lednu zúčastnili projektu **Social Innovation Relay (SIR)** pořádaný organizací JA Czech. Projekt byl zaměřený na vymyšlení nápadu na sociální podnikání. Do konce ledna odeslalo své návrhy celkem 10 týmů. Svě štěstí zkusili za 2.B Agrofert, Kečupíci, Kolařky, Lurvy a Rashford a za 2.A potom Lišky, Petr Rychlý fanclub, Kloboučnice,

Jsme v háji a Pomazánka alá krab. Dva posledně jmenované týmy ve složení Karolína Černá a Tereza Kolesová za Jsme v háji a David Neuberger, Vladimíra Danielová, Eliška Růžičková a Luca Štěpánek za Pomazánku postupují do národního kola. Gratulujeme!

Online seminář Můžeš podnikat

Hana Šaršoková

4. února 2021 se třída OA 3A, B účastnila v rámci fiktivní firmy online semináře Můžeš podnikat. Lektoři semináře byli p.Ženatý, specialista v oblasti realit, a p. Hrubošová, specialistka z oboru financí, mimo jiné také získala také ocenění Živnostník roku 2018 za Zlínský kraj.

Spolek Můžeš podnikat organizuje různé soutěže a setkání studentů, pomáhá tak k rozvoji vzájemných vztahů a navázání spolupráce a kontaktů mezi studenty a podnikateli a umožňuje jim tak pozvolný vstup od školního prostředí do podnikatelské reality.

Hlavní partneři projektu jsou například společnosti Albi, Logio, Abra Software, ComAp, partnerské organizace Soutěž a Podnikaj a ProStředoškoláky

a řada dalších.

Po přivítání studentů p.Janou Burgnerovou, koordinátorkou programu, lektori p. Hrubošová a p.Ženatý, velice zajímavým způsobem seznámili žáky se začátky svého podnikání, jeho průběhem a současnou situací, přiblížili jim své podnikatelské prostředí.

Během semináře odpovídali na dotazy studentů, které se týkaly otázek studentského bydlení, práce realitního makléře, ceny bytů, posouzení současné situace podnikatelů v době koronaviru a podobně.

Z mého pohledu i z pohledu studentů byl seminář velice zajímavý a přínosný, jeho hlavním cílem je inspirovat studenty k podnikavosti a podpořit je na jejich cestě k samostatnosti a nezávislosti.

Oba lektori se také vyjádřili k distanční formě seminářů, kdy se mohou setkávat s daleko větším počtem studentů z různých oblastí z celé ČR.

David Neuberger zvítězil s angličtinou v okresním kole!

Klára Říhová, Dagmar Nováková

4. března naši školu reprezentovali dva studenti v okresním kole anglické konverzační soutěže. **David Neuberger z 2.A se stal vítězem soutěže!** Davidovi moc gratulujeme a držíme palce v krajském kole 15. dubna!

Druhým účastníkem soutěže z naší školy byla Johana Bravencová z 2.B, která se umístila na pěkném šestém místě...

Olympiáda z českého jazyka

V okresním kole olympiády v českém jazyce nás úspěšně reprezentovala Katka Nekovářová (2.A), obsadila desáté místo. Dále za naši školu bojovaly Katka Palmová a Eliška Stropková ze třetího ročníku, děkujeme děvčatům za jejich aktivitu navíc.

Soutěž Office Arena

Petr Hajduch

V únoru jsme se zapojili do soutěže Office Arena, zaměřené na dovednosti v MS Office. **Hannah Šmilo s Eliškou Stropkovou** postupují do krajského kola, držíme palce!

Druháci soutěží v Rozpočti si to!

Jakub Maršán

Žáci 2. B se pustili do soutěže s finanční tematikou ROZPOČTI SI TO! Tento komiks do soutěže kreslila **Isabela Keck** (1. část). Co myslíte, navážou na úspěchy LOG4 a povede se jim obhájit 1. místo v ČR? Byl by to zlatý hattrick v této soutěži.

Sport v době pandemie aneb když můžou dospělí, proč nemůžeme i my?

Martin Jenšovský

Už je to skoro rok, co ministerstvo zdravotnictví vyhlásilo nouzový stav, aby zpomalilo virovou nákazu. A jak všichni dobře víme, pandemie Covid – 19 změnila celý náš život. Nemůžeme chodit do školy, na kroužky, za kulturou. Nemůžeme svobodně žít. A nejhorší je na tom představa, že už nemůžeme ani veřejně sportovat. Proto by nás všechny určitě zajímalo, jak asi tuto situaci zvládají vrcholoví i amatérští sportovci? A tak jsem se rozhodl, že napíšu článek o sportování v době pandemie, ve kterém se dozvíte něco o sportech, které ještě pořád lze veřejně vykonávat (i když se musí dodržovat určité hygienické podmínky). Je jich poměrně dost, tudíž jsem si vybral ty nejznámější:

Fotbal – tento sport nemusím nikterak dlouze představovat. Už za první vlny fungovaly v ČR pouze profesionální soutěže, jako je například Fortuna liga (nejvyšší česká fotbalová soutěž) nebo Fortuna národní liga (2. nejvyšší česká fotbalová soutěž). Amatérské soutěže se úplně přerušily (což bylo podle mě zbytečné, protože se některé kluby, zejména na vesnicích, dostaly na hranici zániknutí). V profesionálních soutěžích jinak platila a vlastně ještě stále platí velmi přísná hygienická pravidla. Hráči musejí například ve všech vnitřních prostorech nosit roušky, musejí dodr-

žovat dvoumetrové rozestupy, jsou pravidelně testováni atd. Jednoduché to ale nemají také fotbaloví fanoušci (jako jsem třeba já). Pro nás platí již tři měsíce zákaz vstupu na stadiony. Takže nám nezbývá nic jiného než sedět doma a sledovat fotbal alespoň v televizi. Pak by Vás jistě zajímalo, jak jsou na tom děti? Ty mají sice svůj oblíbený sport zakázaný, vždycky to ovšem neznamená, že by se mu přestaly věnovat. V některých klubech dostanou od trenérů připravené úkoly, které je udržují v kondici.

Více se dozvíte od mého spolužáka a kamaráda, **ADAMA BEREDZASE**, který hraje fotbal za SK Dobrá Voda u Českých Budějovic. A protože nyní fotbal hrát nemůže, rozhodl jsem se, že mu položím pár otázek týkajících se právě tohoto sportu.

Adame, jak dlouho už hraješ fotbal a kdo tě k němu přivedl? Věnuji se fotbalu tak sedm let a přivedl mě k němu spolužák ze základky.

Věděl si už od mala, že chceš být fotbalistou? Co tě na fotbale nejvíce baví? Neříkám, že jsem úplně od mala chtěl hrát fotbal, ale tak od první třídy jsem to chtěl vyzkoušet. Baví mě tam hlavně ta týmová práce a ten sport jako takový.

Jak jsi na jaře (a vlastně i na podzim) zareagoval na zákaz mládežnického sportování? Celkem mě to naštvalo. Za poslední rok fotbal skoro nehraju a už

se opravdu těším, až budeme moci opět trénovat.

Co ještě rád děláš ve svém volném čase? Myslíš si, že se pandemická situace rychle uklidní a ty budeš opět moci hrát fotbal bez omezení? Nějaký velký koníček (kromě fotbalu) nemám, ale určitě se situace zlepší a já budu opět moci hrát, ale netroufám si říct, za jak dlouho to bude.

Jak udržuješ svoje tělo v kondici? Chodíš třeba pravidelně běhat nebo se otužuješ či něco podobného? Já osobně se snažím pravidelně každý den cvičit a aspoň dvakrát týdně si jít zaběhat, osobně se moc neotužuji v tom smyslu, že bych si dával studené sprchy, a tak podobně, ale zima mi moc nevádí.

Tvůj táta je mnoho let fotbalovým trenérem dětí a dospívajících. Jak on prožívá téměř roční zákaz fotbalu? Samozřejmě ho to štve stejně jako mě. On sám se velmi těší, až bude moci opět začít trénovat, ale vzhledem k tomu, že trénování je pro tatku pouze „koníček“, tak si z toho nedělá nějak moc velkou hlavu a doufá, že se situace co nejdříve zlepší a že všichni se budeme moci opět vrátit na hřiště.

Scházíte se někdy s kamarády z fotbalového týmu?

Já tenhle rok přešel do dorostu, takže jsem tam moc lidí neznal a vzhledem k tomu, že jsou tam i o tři roky starší, tak jsme se moc nescházeli. Ale pořád se s nějakými scházím, hlavně se stejně starými jako já, vlastně s těmi, který do dorostu přišli společně se mnou. Jinak samozřejmě s fotbalem a týmem jsme měli společně akce, tím narážím například na dokopnou, ale kvůli pandemii se teď nic nepořádá. Doufám, že až skončí pandemie, tak se opět všichni sejdem.

Myslíš si, že je možné něco z fotbalových dovedností zapomenout?

No osobně si myslím, že doslova něco zapomenout moc nejde, že je to něco jako když se jednou naučíš jezdit na kole, spíš jde o to si to znovu vyzkoušet a osvojit si to. Spíš jde o to, že velmi jednoduše dokážeš ztratit svojí fyzickou kondici, hlavně v dnešní době, proto se sám snažím trénovat a běhat. Prostě za mě, když se jednou něco ve fotbale naučíš, tak si to stačí jenom na chvíli znovu vyzkoušet a velmi rychle se do toho znova dostaneš.

Děkuji za rozhovor

Hokej – tento sport je na tom, co se týče epidemiologických opatření, úplně stejně jako fotbal. Fungují opět pouze profesionální soutěže bez účastí diváků a

s taktéž přísnými hygienickými pravidly. Amatérské soutěže spolu s mládeží mají smůlu. Stejně jako ve fotbale, i tady platí pravidlo, že se děti svého oblíbeného sportu nevzdají. Nicméně mohou chodit hrát hokej pouze na rybnících či na jezerech, pokud je samozřejmě led, nebo jim trenéři opět zadají úkoly na psychiku a na výdrž, aby hráči nevypadli ze cviku.

Tancování – v září odstartovaly nové celoroční taneční kurzy, na které se opět přihlásila spousta nových budoucích tanečnic. Ovšem hned v říjnu se všechno muselo zrušit kvůli nové vlně koronaviru a všem zúčastněným tak zbyly akorát oči pro pláč. Netýkalo se to ale jenom tanečních kurzů, zavřít totiž musely také všechny taneční školy. To ale neznamenalo konec tancování. Mám pár přátel, kteří se učí základní tance z domova pomocí YouTube (vždy zadají do vyhledávače nějaký taneční žánr, třeba jive, a podle profesionálních „online tanečnic“, kteří jim vždy všechno vysvětlí, potom tancují). Jsou u toho většinou sami, což já osobně trochu nechápu. Tancování by mělo být podle mého názoru v páru, ale to musím nechat na odbornících. A proto jsem o rozhovor požádal svou kamarádku z Biskupského gymnázia, HELENU KASKOVOU, jež se již 11. rokem věnuje baletu.

Helčo, co tě přivedlo k baletu? Chtěla by ses mu

Adam B. s týmem SK Dobrá Voda

věnovat i v dospělosti, nebo je to pro tebe jenom koníček „pro zábavu“?

Už od mala jsem si doma pořád tancovala a vymýšlela si svoje choreografie. A protože moje kamarádka ze školky chodila do Jihočeského divadla na balet, šla jsem na konkurz a byla jsem vybrána. V dospělosti bych se tím určitě nechtěla živit, je to jen můj koníček, který mě naplňuje.

Teď ale pojďme k tanečním. Ty jsi mi říkala, že jsi na taneční kurzy chodila od září. Jaké to bylo?

Jaká opatření jsi tam musela dodržovat?

Jojo, začala jsem s mojí třídou chodit do tanečních v září, ale stihli jsme jen 3 lekce, což mě hrozně mrzí. Pro mě osobně to bylo naprosto úžasný. Vídat tam holky krásně učesaný, namalovaný a v krásných šatech. Kluci měli saka a motýlky. Bylo to jako z pohádky. Bohužel se to neobešlo bez koronavirových opatření, která ale nebyla tak hrozná. Při příchodu do sálu jsme si vydezinfikovali ruce a všichni jsme museli mít roušky.

Jaká byla tvoje reakce na ukončení tanečních kurzů a uzavření tanečních škol?

Čekala jsi to, anebo tě to šokovalo? Asi jsem to čekala, ale nepřípouštěla jsem si to. V hloubi duše jsem doufala, že se všechno najednou vrátí do normálu a my budeme pokračovat s tanečními lekci.

Zkoušela jsi někdy tancovat z domova (např. přes YouTube)? Jestli ano, tak jakým způsobem?

Nene, to jsem nikdy nezkoušela a asi mě to ani neláká.

Myslíš si, že je současná situace co se týče sportu dobře zvládnutelná, nebo je potřeba něco změnit? Do těchto věcí se nerada míchám, protože tomu sama moc dobře nerozumím. Ale myslím si, že sportovci to mají teď opravdu těžké a některá opatření vůbec nedávají smysl.

Děkuji za rozhovor.

Ostatní sporty – omezeny jsou ale také ostatní sporty. Za všechny jmenujme například plavání (místo na plovárně se nyní plave v jezerech, řekách apod.), tenis (fungují pouze profesionální turnaje, mládež bohužel nemůže dělat nic) či ostatní míčové hry (basketbal, florbal, volejbal). Ve všech těchto sportech fungují pouze profesionální soutěže pořádané se bez diváků. A teď co si má člověk vybrat.

Proto jsem si vybral spolužačku ze školy, která i za nouzového stavu neomezeně sportuje. Vyzpovídal jsem **VIKTORII SAZAMOVOU**, jež se mnou chodí do třídy a která se s omezeným sportováním vypořádala pěkně po svém.

Viki, snažíš se sportovat i v době pandemie?

Koronavirus mé možnosti sice zúžil, ale například stále ještě jezdím na koni, když není sníh, tak bě-

hám nebo jezdím na kole. Pokud sníh naopak je, tak chodíme bruslit na led.

Jízda na koni je pro tebe koníčkem, anebo závodním sportem? Koníčkem, ale ráda bych závodila, až mi to zdraví dovolí. Jezdění je pro lidi, kteří mají rádi adrenalin, mají trpělivost, ovládají city a musí znát, co cítí kůň, čeho se třeba bojí atd. Ty lidi musí myslet jako kůň a přemýšlet, čeho by se teď třeba mohl leknout, jestli se mu to líbí nebo jestli bude vzteklý. Přece jenom ten kůň váží třeba 700 kg a víc, je schopný tě úplně lehce zabít. Když jedeš na koni, musíš umět předvídat. Také jsem se často se-

Viky S. má doma koně

tkala s tím, že lidi měli třeba deprese a kvůli začali jezdit na koni, ale myslím, že to je špatně, protože to špatný přenese na toho koně. Ty lidi sice si možná pomůžou, ale tomu koni přitíží.

Pokud chce člověk začít jezdit na koni, měl by si ujasnit, proč chce a jestli mu to vydrží, protože neplatí, že si zaplatíš tři lekce a umíš to. Já jezdím sedm let a rozhodně to ještě na 100 % neumím. Pořád je, co se učit, jak je to s komunikací s koněm, ježdění, starání se o něj. Je to velmi drahý koníček. Tréninky jsou velmi drahé, vybavení pro něj, samotný nákup koně, ustájení, strava. Vše je velmi nákladné a je to běh na dlouhou trať.

Bavíme se o jízdě na koni: Jak vypadal tvůj pra-

videlný trénink před pandemií? Obvykle jsem trénovala jednou až dvakrát týdně, podle toho jaké bylo počasí. Obvykle trénink trvá 45 minut. Pracuji dle pokynů trenérky. Spíše se pracuje v kruhovce, ale někdy jedeme i na vyjížďku do přírody.

Jakým způsobem pandemie tento sport ovlivnila? Pandemie nás bohužel ovlivnila tak, že trenérka za námi nemůže dojíždět, takže pracuji s koněm sama a obvykle teď ze země. Při práci s koněm ze země se používá lonž - 8 metrové vodítko a někdy se používá i lonžový bič - dlouhý bič. Při práci ze země je důležité dosáhnout blízkého navázání kontaktu mezi koněm a člověkem tzv. napojení.

V rámci svého koníčku - staráš se také o koně, pečuješ o něj? Jak? Které činnosti musíš vykonávat kromě jízdy na koni? Doma máme tři koně. Každý den je potřeba koně nakrmit (seno, doplňky stravy), vyčistit a vyčistit stání.

Na co se nejvíc těšíš, až budou zrušena omezení co se týče tohoto sportu? Až se vrátí vše do normálu a budu moci trénovat jako dříve s trenérkou.

Děkuji za rozhovor

Na závěr chci poděkovat všem profesionálním sportovcům, kteří současnou situaci zvládají a nebojí se sportovat, i za předpokladu, že to nemají vždy jednoduché. Zároveň chci popřát Vám všem, amatérům i pouze sportovním nadšencům hodně štěstí a úspěchů do dalších měsíců a doufám, že se koronavirová krize co nejdříve vytratí a my už opět budeme moci sportovat bez omezení. Držte se!!!

Viky Szamová

Příloha VOŠ

Glosa: Do Budějovic ne, ale na Seychely ano

Nikola Strnadová

Smutek. Tahle emoce se mě drží už rok. Avšak začala se stupňovat s příchodem stále nesmyslnějších opatření. Je tady však jedno z nich, které stojí za to vypíchnout a dát mu zlatou medaili v kategorii zbytečnost. Ano, tušíte správně. Jedná se o uzavření okresů.

Ještě bych měla pro toto opatření pochopení v případě, že by policisté či vojáci stáli na všech hranicích okresů a kontrolovali opravdu každého, kdo chce projet. Ale když mi po týdnu fungujícího opatření přítel, který dělá dealera u jedné nejmenované firmy, řekl, že je za celý ten týden ani jednou nekontrolovali, pak nechápu smysl tohoto kroku.

Ještě větší guláš v tom všichni máme z toho důvodu, že letět se opalovat na Seychely je v pořádku a s negativním testem na koronavirus tam můžeme, ale když chci jet z Jindřichova Hradce do Českých Budějovic, tak k tomu potřebuji papír. Aha.

Moje mamka tohle opatření přirovnala k sametové revoluci. Když totiž přijela z již zmíněných Českých Budějovic, kde byla s kolegyní darovat plazmu, řekla mi: "Když jsme konečně dojely do Budějovic, tak jsem si přišla, jako kdybych po osmdesátém devátém překročila hranice státu."

ROZHOVOR S NOFREEUSERNAMES

Olga Zbranek Biernátová

Lidi, co mě déle znají, tak ví, že jsem vášnivá knihomolka, která vlastní skoro 200 knih a vyvádí i při ohnuté stránce. Když jsem přemýšlela, s kým udělat rozhovor, zrovna jsem v pozadí poslouchala video „Miluju tě. Já vím.“ od Humbooku. A v ten moment mi nad hlavou zasvítla žárovka! Udělat rozhovor s Olou! Ola je pro mě velkou inspirací a baví mě veškerá její tvorba, včetně její knížky Navždycky. Takže mi určitě budete věřit, když se Vám přiznám, že jsem měla hotové Vánoce, když mi Ola rozhovor odkývla. A pokud nevíte, o kom celou dobu mluvím, rádím Vám přečíst si tento rozhovor...

Dámy a pánové, představuji Vám Olgu Zbranekovou Biernátovou, Nofreeusernames.

Karolína Korbelová

Mohla by ses představit lidem, kteří tě neznají?

Ahoj, já jsem Ola, obecně známá spíš pod přezdívkou Nofreeusernames. Žiju u své černé kočky Belmonda a doma mi nejvíc místa zabírají knihy, funko pop a LEGO. Jsem vystudovaný knihovník a skoro celý můj profesní život jsem strávila kolem knih – nejdřív v univerzitní knihovně, pak jako markeťák v knihkupectví, nakladatelství a teď vedu social media tým v Albatros Media. Před dvěma lety jsme pod Humbookem vyvinuli aplikaci Storki, kterou jsem hned začala plnit svými chat fiction příběhy (pětiminutové čtení napsané komplet v konverzacích). Z toho nejslavnějšího vznikla o dva roky později kniha Navždycky a teď v dubnu bude mít volné pokračování. Nepiju kafe, miluju čaj.

V roce 2020 jsi vydala svou první knihu Navždycky. Co bys o knize řekla?

Je to stoprocentně feel good čtení, sladká romantika ze střední ve stylu Kasie West nebo Jenny Han. Pokud nečtete (zatím), ale viděli jste na Netflixu třeba Všem klukům nebo Stánek s polibky, tak je to něco v tom stylu. Není to jen kniha plná souvislého textu, celé je to doplněné konverzacemi na Messengeru, najdete tam dokonce i fotky, takže část příběhu se vypráví chatováním. Vychází s mojí dvoudílné storki Jsem tu a mám čokoládu, tak tu můžete zkusit jako první, a když vám sedne, mrkněte i na tu knížku.

Co tě k napsání knihy vedlo a co tě motivovalo?

Oslovila mě s tím redaktorka z Cooboo Katka. Mě to do té doby asi ani nenapadlo, myslela jsem si, že storki jsou můj tvůrčí vrchol. Její návrh ve mně ale hloidal, až mě jednou napadlo, co by se mohlo stát po konci té storki, ze které kniha vychází. Rozhodla jsem se to rozvinou úplně jiným směrem, než

Zdroj: <https://nofreeusernames.cz/>

fandové původního příběhu čekali, a to mě bavilo, to jsem chtěla vyprávět. Během psaní mi pak motivace trochu kolísala, tak jsem se za každých pár tisíc slov odměnila čokoládou, což je, myslím, na té knize fakt dost znát.

Jak dlouho jsi knihu psala? Byly třeba i chvíle, kdy jsi nevěděla, jak pokračovat s dějem?

Tuhle knihu jsem na hodiny psala docela dlouho, ale

na dny velmi rychle. Vlastně vznikla za asi 6 týdnů, z nichž jsem ale větší část měla dovolenou, strašně se nudila, a tak psala někdy i od rána do večera. Na druhou knihu jsem už dovolenou neměla, takže mi to naopak trvalo několik měsíců to dopsat. A těch záseků bylo strašně moc, prakticky každý druhý den jsem byla v pasti. Já jsem to neměla moc dopředu promyšlené, psaní první knihy bylo dost živelné a spontánní. Každopádně mně na tyhle záseky funguje sprcha. Tam vždycky vymyslím nejvíc věcí. Při psaní Navždycky jsem byla dost čistotná.

Plánuješ vydat další knihu?

Ano, vychází 26. dubna v nakladatelství Coobook a jmenuje se Miluju tě. Já vím. Hlavní hrdinkou je jedna z vedlejších postav z Navždycky – Ava –, kterou si všichni dost oblíbili. Stejně jako Navždycky je zčásti vyprávěná ve zprávách, vychází ze storki Musím zjistit, kdo jsi a místo Harryho Pottera, který je ústředním fandumem Navždycky a souvisí s ním i název, je tady Star Wars, které miluju. Ale nebojte, pokud Star Wars neznáte, nevadí, i tak to pochopíte (jen tu scénu Hana Sola a princezny Lei, kde je konverzace z názvu knihy, si najdete na YouTube).

Na internetu si tě lidé vygooglí pod přezdívkou Nofreeusernames a knihomolové tě znají díky Humbooku. Co to vlastně Humbook je? Jak tento projekt vznikl?

Humbook je projekt, který propaguje young adult knížky. Původně vznikl jednodenní festival, který pořádaly nakladatelství Coobook a Fragment, z něj pak vznikl Humbook jako celoroční záležitost. Dnes ho tvoří HumbookTeam, parta knihomolek, které vymýšlí nejrůznější srandy jak pro online jako jsou kvízy, články, videa, reels, tak i pro offline, což jsou hlavně naše akce typu HumbookFest nebo HumbookStage. Koukněte k nám na web humbook.cz a hned vám bude jasné, o co jde. A jinak je Humbook moje velká srdcovka, miluju young adult a strašně mě baví ji skrze tento projekt

podporovat.

Zajímalo by mě, jak jsi se k této práci dostala – jaká byla tvoje profesní cesta?

Já jsem se často k věcem dostala hlavně přes známé, když jsem měla možnost se s někým seznámit třeba skrze spolupráci na projektu, ve škole, na konferencích apod. Obecně mi v profesním životě nejvíc pomohl networking a pak i reputace. Začínala jsem už na výšce, měli jsme na magisterském studiu povinný roční projekt a my jsme se spolužáky založili Guerrilla Readers. Z tohoto projektu pak vzniklo podnikání, protože v té době u nás zrovna začínal Facebook, tak jsme se do něj pustili. Během toho jsem začala pracovat v univerzitní knihovně ve Zlíně a díky kámošení se se studenty začala pak i učit. Ve Zlíně jsem se skrze jeden projekt seznámila s nakladatelem Markem Turňou a začala pro něj dělat v Knize Zlín, skrz to jsem se seznámila se Zuzanou z Luxoru a z knihovny přešla do knihkupectví, a když nakonec Knihu Zlín koupilo Albatros Media, dostala jsem nabídku jít pracovat tam. Tohle je teda hodně zjednodušený popis, ale pro představu snad stačí. Obecně si myslím, že musí člověk mít chuť věci zkoušet, být průbojný, najít si něco, co mu jde. Já jsem měla štěstí, že mi to vyšlo.

„Obecně si myslím, že musí člověk mít chuť věci zkoušet, být průbojný, najít si něco, co mu jde. Já jsem měla štěstí, že mi to vyšlo.“

Co plánuješ v roce 2021 – ať už ve spisovatelské kariéře nebo v Humbooku?

Nemám vůbec ponětí! Já myslím, že nikdo moc nemá. Stále čekáme, co bude, kdy se svět vrátí k normálu a jaký ten nový normál bude. Hodně teď šlapeme do onlinu, ale strašně se těšíme, až budeme moci pořádat akce, protože to je to hlavní a nejlepší – propojovat knihomoly s jejich oblíbenými autory a ještě je kámošit mezi sebou.

Měla by být HumbookStage na Světě knihy, pokud Svět knihy bude, měl by být HumbookFest, pokud to situace dovolí, chceme vyjet i mimo Prahu... Plánů je fakt hodně, ale nic není jisté. A co se týče psaní, tak teď mám pauzičku a uvidím, kdy se mi zas začne chtít něco tvořit.

A poslední otázka: jaký je tvůj nejoblíbenější knižní citát?

Já nemám jednom jeden! To je strašně těžké :-D Tak já vyberu ten, na který jsem si zrovna vzpomněla: „Příliš mnoho knih, příliš málo století.“ To je z Nikdynoci od Jaye Kristoffa.

Módní okénko

Milovníci plesů a různých významných kulturních akcí si budou muset ještě počkat, než budou moci vynosit své společenské obleky. Ale to nám nepřekáží v tom, abychom si představili módní trendy pro rok 2021. Doufám, že pro fanoušky módy tento miničlánek bude přínosem.

Karolína Kroupová

Na jaře se dámy mohou odvázat a zvolit kombinaci krátký **kardigan** s krajkovou podprsenkou, která tvoří hezký romantický vzhled.

Malé kabelky snad nikdy nezmizí z trhu, dalo by se říci, že jsou nesmrtelné...vždy oživí váš outfit. Jinak řečeno **crossbody kabelky**.

Další kousek, který „nesmí chybět ve vašem šatníku“, je **kostková bunda**, která se naskladnila do obchodů v měsících září-říjen.

Černé vyšší boty na platformě se skvěle dají kombinovat nejen k jarním kouskům.

Sako neodmyslitelně patří k eleganci, ale kožené sako patří do škatulky „must have“, krásně vypadá například se svetrovým rolákem v jemných krémových barvách. Zejména tomuto trendu propadly „businesswomen“.

Mokasíny jsou kombinace pohodlí a elegance. Nebudete litovat, když po nich sáhnete.

Bucket hat - česky řečeno klobouček - bude dalším módním trendem. Pokrývka hlavy je nejen slušivá, ale i praktická. Drtivá většina lidí zná kloboučky z rybaření, ale bát se jich rozhodně nemusíte... Stačí dát šanci jinému motivu, který vám lichotí...

Trench coat je ideální na podzimní počasí, když začne pršet a foukat vítr. Nejpopulárnější barva tohoto typu kabátu vyhrává béžová až krémově hnědá. Tento kousek můžeme považovat za nadčasový.

Pro milovníky extravagance jsou zde **batikované vzory**. Tento rok je o tom vyčínat. Batikování trička si můžete zkusit i doma. Představitosti se meze nekladou a na internetu naleznete různé návody a kreativní techniky jak na to.

Fejeton: A zase ta předsevzetí...

Karolína Korbelová

Uběhly více než dva měsíce od doby, kdy jsem si dala novoroční předsevzetí s tím, že: „Letos to vyjde! Cítím to v kostech!“ A s velkým nadšením si udělala tabulku, kam jsem si vypsala celkem čtyři předsevzetí.

Píše se březen a já začínám uvažovat nad tím, zda si nepřipíšu do tabulky „*Letos budu nadále pokračovat v lenosti*“ - alespoň jedno to předsevzetí bych splnila. A co jsem si vůbec dala za předsevzetí?

První předsevzetí: Přečíst 20 knih k maturitě a udělat si poctivě rozbor.

Den před novým rokem jsem byla natolik poctivá, že jsem si dokonce i těch dvacet knih rozvrhla do dvanácti měsíců. A teď zkuste hádat, kolik knih jsem přečetla, dám Vám chvilku na hádání...

Ano, správně, ani jednu. A já Vám vysvětlím proč: v lednu jsem přečetla knihu Kudy ke hvězdám od spisovatelky Jenn Bennetové a před ní jsem přečetla ještě dalších pět zamilovaných sladšáren, po kterých jsem měla cukr tak vysoký, že bych mohla ten cukr rovnou i prodávat. A tak jsem si řekla, že je čas na nějaké vraždy a komplikovanější děj. Do ruky jsem vzala sérii Skleněný trn a od té doby jsem na této sérii těžce závislá. Ta závislost trvá už tři měsíce a ještě nějaký ten čas potrvá...

Druhé předsevzetí: Přečíst celkem 40 knih.

Vidíte dobře, 40 knih. Loni jsem si dala za předsevzetí 50 knih, ale bohužel jsem přečetla pouhých 33 knih. Takže letos jsem snížila na 40 knih. Toto předsevzetí vypadá nadějně, ovšem nenechte se zmýlit, dámy a pánové! Je teprve březen a já mám přečteno zatím 7 knih, 33 knih mi stále chybí. To znamená, že bych měsíčně musela přečíst přibližně tři knihy a nějakou tu stránku čtvrté knihy.

Asi požádám paní ředitelku, aby dala do konce školního roku ředitelské volno. Nu což, vláda nás stejně odmítá pustit a podle mě je daleko lepší strávit hodiny a hodiny nad knihou než hodiny a hodiny sedět u počítače, na který stejně kouknete jednou za 45 minut.

Třetí předsevzetí: Zvládnout napsat ročníkovou práci a dokončit třetí ročník.

Hahaha, všichni se zasmějme, protože toto předsevzetí přestalo být reálné už v říjnu roku 2020. Asi jsem v ten moment měla zatmění před očima, a proto jsem si toto předsevzetí napsala.

A poslední předsevzetí: Zhlédnout jeden celý seriál.

I u tohoto předsevzetí jsem měla zatmění před očima. Víte proč? Za prvé, nekoukám na seriály ani na filmy, a za druhé, jsem těžce závislá na Skleněném trnu. Pravděpodobnost, že si zapnu Netflix je sotva 1 %.

A jaké jste si dali předsevzetí vy?

Beru na vědomí, že tento fejeton ve finále nebude fejeton a jediný, kdo se tady tomu směje, tak jsem já. Znáte takový ten zoufalý smích, kdy jenom kroutíte hlavou, že jste naprosto naivní? Taktó nějak vypadám momentálně já.

A tímto se s Vámi loučím. Ale ještě Vám dám jednu radu na konec: Nikdy si předsevzetí nedávejte. Málokdy to končí happy endem :D.

Karma je zdarma a maturita taky!

Petr Erhart

Tak to je vrchol. Otevřu Instagram, spatřím žlutý vykřičník a čtu: „Vláda projedná udělení úřední maturity.“ Maturita v podstatě zadarmo. Prostě dostanete známky podle průměru za celou střední. Vedle „Rybaření je povoleno i v době zákazu vycházení“ se mi to zprvu zdálo jako geniální krok. Říkám si: „Ty jo, to chci taky. Jinak neodmaturuju.“ Pak se nad tím ale zamyslím. Jak bude vypadat pracovní pohovor s takovou maturitou? Už to slyším: „Vy byste chtěl dělat architekta u nás ve firmě, jo? Tak se na vás podíváme... Maturita v roce 2021? No... Nechcete dělat uklízeče?“ To nezní moc lákavě, že ne? Nicméně stojím si za svým. Jinak neodmaturuju. Jo a pořád to vedle rybaření po zákazu vycházení je opravdu geniální krok. To ale neznamená, že je sám o sobě chytrý...

Filmová recenze: Černobílý svět

Ondřej Kříž

Zlatá 60. léta zastíněná útliskem Afroameričanů

V mistrovsky podaném filmu od režiséra Tateho Taylora, kde mimo jiné hraje i Emma Stone či Viola Davis, se divákovi dostává živého obrazu o tom, jak zacházela bohatá střední vrstva bílých Američanů s „podřadnými“ černošskými obyvateli, jejichž jediným úkolem bylo uspokojování těch nejmalichernějších potřeb svých nadřízených, takzvaně plnohodnotných občanů USA. Děj filmu se k tomu všemu odehrává ve městečku Jackson ve státě Mississippi, kde silně konzervativní jižanská kultura neurvalé jednání vůči menšině silně podporovala. A právě odtud pochází samotný tvůrce filmu Tate Taylor, což snímku po celou dobu dodává vysokou míru autentičnosti.

Osudy tří rozdílných žen se náhle propojují

Eugenie „Skeeter“ Phelanová se jako začínající spisovatelka rozhodne pro velmi nezvyklou věc. Chce vytvořit knihu, která mapuje realitu černochoů ve Spojených státech. Téma, které je dnes pro většinu Američanů stejně hanebné, jako holokaust pro Němce. Jako inspiraci pro svou knihu si zvolí služku Aibileen Clarkovou, která celý život strávila výchovou a péčí o bílé děti, ačkoliv ji byla odepřena možnost starat se o vlastního syna, který tragicky zemřel a byl jejím jediným dítětem. Moc dobře ví, že její výpověď je riskantním krokem, který jí může zničit život. Rozhodne se však mladičké dívky, která se sama vymyká konvencím své vlastní rodiny i rozmazlených kamarádek a celé tehdejší společnosti, pomoci a poprvé otevírá své utržené srdce. O svůj příběh se poté začíná dělit i Aibileena nejlepší přítelkyně Minny Jacksonová, která se pro osamocenou ženu stane jedinou oporou v životě vedle víry v boha. Společně tak zažehnou snahu o podání zcela nové perspektivy na životy „barevných“ obyvatel puritánské Ameriky, kde je rovnost mezi lidmi pouhou iluzí.

Vděčné téma půl století od dob Martina Luthera Kinga

Americká historie vždycky nevypadala tak pohádkově a bezproblémově, jak se mnohým zdá. Má i své temné kapitoly. Počínaje vyvražďováním indiánů až po masovou diskriminaci černochoů. Bylo napsáno stovky knih a natočen nespočet filmů znázorňující denní šikanu a persekuci Afroameričanů. Posledním významným příkladem filmového ztvárnění utrpení této komunity lidí byl například snímek Zelená kniha, který sklídl veliký úspěch. Zdá se, že tematika jakékoliv formy lidského neštěstí zůstane navždycky ta nejvyhledávanější, tudíž se z ní stává zlatý důl jak pro filmaře, tak i novináře a spisovatele. Mezi další-

mi filmy s podobným zaměřením se řadí třeba dnes již legendární Zelené míle nebo i Nespoutaný Django od Quentina Tarantina.

Filmy jako Černobílý svět by nám měly nadále připomínat, že rozdíly mezi jedinci neexistují. Jediným znakem Taylerova díla je však i hlavní myšlenka filmu, která podle mě říká, že každý by si měl tvrdě stát za svým názorem a konat to, co je podle něj správné i za cenu konfrontace okolí. Přesně tak, jak to udělala hlavní hrdinka filmu Eugenie v podání hvězdy muzikálu La La Land, úžasné Emmy Stone.

Černobílý svět jako filmový senzace

Stejně tak jako ve filmu se snaží mladá spisovatelka Eugenie pečlivě zaznamenat vzpomínky dvou černošských služebných, možná i samotný režisér snímku Tate Taylor se podobným způsobem snažil na plátně zachytit ty své vlastní, neboť dějovým prostředím je jižanské městečko Jackson, kde se Taylor narodil a kde vyrůstal. Do své role ve filmu jakožto svérázná Minny se také pořádně obula herečka Octavia Spencer, která za svůj výkon obdržela jak cenu filmové akademie Oscar, tak Zlatý Glóbus. Film vyšel už v roce 2011, ale stále se těší oblibě široké veřejnosti a na ČSFD jej hodnotí 86 %.

Klišé dnešního Hollywoodu, nebo kinosál s otevřenými ústy?

Film nabízí unikátní propojení několika příběhů tří různých žen, pocházejících z různých poměrů. Mimo jiné nám vedle útrap života člověka černé pleti ve Spojených státech umožní nahlédnout do nitra a osobních problémů hlavní hrdinky Eugenie, která má navenek všechno, ale svými nadčasovými, tolik odlišnými postoji a ryzím charakterem si proti sobě obrací celé město a stává se z ní vyvrhel, stejně tak jako „barevná“ složka populace. V průběhu filmu se také objevují i dobové televizní záznamy, které vás o to více vtáhnou do prostředí uhlazené, konzervativní společnosti 60. let. Divák tak může přihlížet záznamům, které šokovaly Ameriku, když byl například zastřelen J. F. Kennedy nebo když dodával skrz svůj proslov naději milionům lidí v lepší budoucnost Martin Luther King.

Takže pokud máte pocit nespravedlnosti a tíže dnešní doby, je ten správný moment ponořit se zpátky do historie a uvědomit si, že i na časy hippies a rockové hudby padal stín rasových čistek a útlisků nevidaných rozměrů, které však bohužel dodnes úplně nevymizely.

Velikonoční pečení: beránek

David Neuberger

Velikonoce jsou u nás svátky jídla a pečení, každoročně se u nás pečou mazance a beránci. Když jsme byli malé děti, rádi jsme chodili koledovat, fungovalo to tak, že jsme chodili s pomlázkami a vybírali sladkosti, vajíčka a nějaké drobné. Vždy v pátek máme rodinný oběd u babičky, kde máme velikonoční sekanou, bohužel tuto tradici letos opustíme kvůli pandemii. Tady je recept na beránka, kterého jsem nedávno přinesl ochutnat do školy...

Na beránka budeme potřebovat:

- cukr 1 hrnek
- vejce 2 ks
- olej 1/2 hrnku
- polohrubá mouka 2 hrnky
- mléko 1 hrnek
- prášek do pečiva
- vanilkový cukr a kůra z citronu

Postup: Do velké misky vložíme vejce, cukr, vanilkový cukr, olej a mléko. Všechno důkladně promícháme, všechny sypké ingredience prosypeme a vmícháme do těsta. Formu vymažeme máslem a vysypeme hrubou moukou. Nalijeme těsto do formy a pečeme na 180°C cca 40 minut.

Veselé Velikonoce a ať se vám beránek povede!

Banánové lívance - Markéta Veselá

Není snad jednodušší recept, než banánové lívance. Smažila jsem je na teflonové pánvi jen lehce potřené máslem, takže absolutně nebyly nasáklé žádným tukem. Tento recept je u nás v rodině velice oblíbený.

Budete potřebovat:

1 zralý banán

2 vejce

na dochucení: čerstvé ovoce, smetana, javorový, datlový sirup nebo med

trochu kokosového oleje nebo másla na smažení

Postup:

Do vhodné misky rozkrájejte banán a rozmačkejte ho vidličkou na kaši. Do druhé misky rozklepněte dvě vejce a rozšlehejte je tak, aby se spojil bílek se žloutkem. Našlehaná vejce nalijte k banánům a smíchejte vše dohromady. Na pánev dejte kapku oleje a smažte malé placičky.

Do směsi můžete někdy přidat skořici a nebo vyzkoušet, jak vám bude vyhovovat, když banány úplně nerozmělníte, ale necháte i malé kousky. Cukr není vůbec potřeba, banány jsou sladké dost, ale komu se to nezdá, může si je na talíři polít javorovým sirupem nebo medem. Přidejte ovoce jaké máte rádi, já mám nejradši jahody, kopeček zakysané smetany a máte hotovo.

Katka Palmová

Lucka Raušerová

Bety Sulková

Žaneta Lacinová

Lucka Raušerová

„Ráda maluju...“

Obrázky našich žáků, které tvoří pro radost ve volném čase...